



# ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐχτον κι' εἰκοστὸν ἀριθμοῦμεν χρόνον  
μέσ' στήν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Καινούριος χρόνος ἑνδεκα καὶ χίλια κι' ἑνιακόσα,  
ὅλο γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι θὰ περνοδὶν ἡ γλῶσσα.

Πρώτη τοῦ μηνὸς Γενάρου,  
φθάνουν κι' οἱ καλὶ καντζάρου.

Πενήντα δύο χίλια κι' ἑκατό,  
καινούριο χρόνο τώρα χαιρετῶ.



Ὁ «Ρωμηός», ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδὼν,  
στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,  
μόνο πῆγε παραπάνω, αὐξῶν πενηνταοκτώ,  
συνορεύει μ' ἄλλα σπήτια καὶ μ' ὀρίζοντ' ἀνοιχτό.

Εἰς τὸν παλῆό μας τόνο  
γιὰ τὸν καινούριο χρόνο.

Ἀρχιμηνιὰ κι' ἀρχιχροναί,  
χαράς στῆς δόξης τὴν γωνιά,  
κι' ἀρχὴ καλὸς μας χρόνος,  
νάσαι καλὰ κι' ὁ Θρόνος.

Ἀη-Βασίλει, κόπιασε  
— τὸ κράτος δρᾷσις τὸ πιασε —  
ὑπὸ τὴν Καισαρεία,  
— καὶ κάνει φασαρία. —

Ἀη-Βασίλει, δέχεται  
παντοῦ συγχαρητήρια,  
ἄρχοντες τὸν παντέχετε  
μὲ νέα νικητήρια.

Βασίλει, πόθεν ἔρχεσαι, Βασίλει, ποῦ πηγαίνεις;  
ἐρχομαι μέσ' ἀπὸ λκοὺς τῆς γῆς, τῆς οἰκουμένης,  
πᾶσα τὴν Ἀνατολὴ καὶ τὴν Φραγκιὰ παγάνει,  
καὶ πάλι στὸ Ρωμανίκο πετῶ μὲ μιὰ ροκάνει.

Κάτσε νὰ ῥῆς, κάτσε νὰ πῆς, κάτσε νὰ τραγουδήσης,  
κάτσε νὰ πλώσης τραχανά,  
κάτσε νὰ πῆς πῶς τὰ περνᾷ  
κι' Ἀνατολὴ καὶ Δύσις.

Κάτσε νὰ ῥῆς τί στόματα  
μας λέν τὴν ἄλφα βῆτα,  
κάτσε νὰ ῥῆς τί κόμματα  
πατήσανε στὴν πῆτα.

Κάτσε νὰ ῥῆς νομίσματα  
καθάρια κι' ἀσημένια,  
καὶ στείλε χαιρετίσματα  
σ' ἐκεῖνα τὰ χαρτένια.

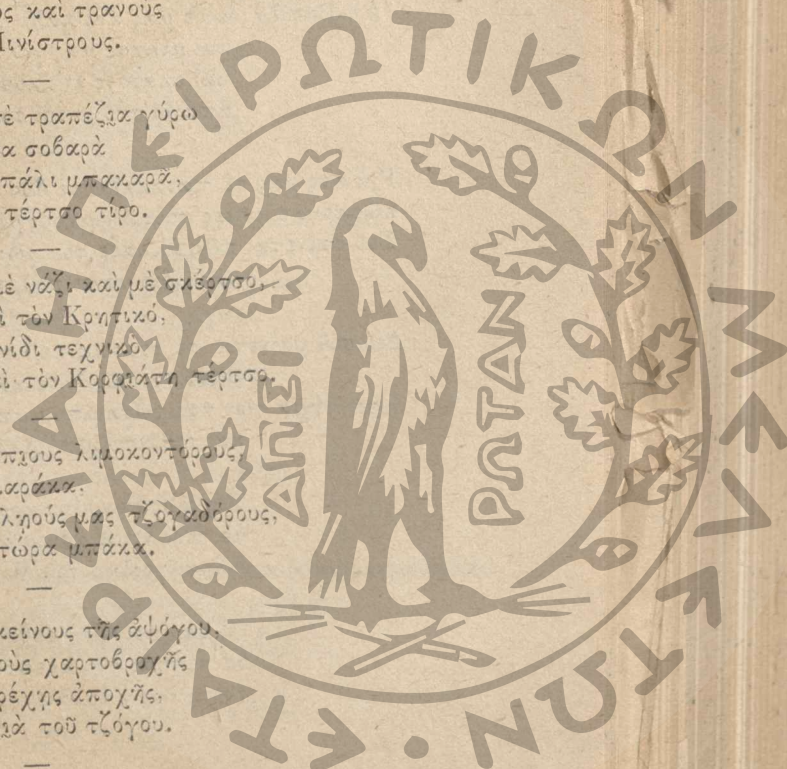
Κάτσε νὰ ῥῆς ἀληθινούς  
τῆς Ρωμιοσύνης οἴστρους,  
κάτσε νὰ κοῦσης πετεινοὺς,  
ὅπου μὲ ξένους καὶ τρανοὺς  
τὰ βάζουνε Μινίστρους.

Ἀη-Βασίλει, κύτταξε καὶ σὲ τραπέζια γύρω  
μούτσουνα νέα σοβαρά  
πῶς παίζουν πάλι μπακαρά,  
πῶς παίζουν τέρτο τῆρο.

Κύττα καὶ τὴν Ἀνόρθωσι μὲ νῆξ, καὶ μὲ σκῆτσσο,  
μὰ κύττα καὶ τὸν Κοητικό,  
ποῦ μὲ παιχνιδὶ τεχνικό  
ἔφερε τὴν ρεπούμπλικα καὶ τὸν Κοροϊάτη τέρτο.

Ἀη-Βασίλει, κύτταξε σκόρπιους λιμοκοντόρους,  
κύτταξε σακαράκα,  
καμάρωσε καὶ μερικὸς παλῆους μας τζογαδόρους,  
ποῦ κάνουν τώρα μπάνκα.

Τραγουδήσε τοὺς ἥρωας ἐκεῖνους τῆς ἀψόχου,  
καὶ σὲ καιροὺς χαρτοβοραχῆς  
χαρτιά νὰ βρέχης ἀποχῆς,  
μὰ καὶ χαρτιά τοῦ τζόγου.





Μή μ'ες βλέπης τόρ'α σύννοος,  
βλέπε τάπητας πρασίνοους,  
φέτος πρασινίζουν όλα.

Νέου χρόνου τελετή,  
νέοι στόλοι και στρατοί,  
κι' αστραπαίς και πυροβόλα.

Των χαρτιδών ή μάιννα παίζει  
σ' ένα πράσινο τραπέζι,  
μά τής κάνουν μπαλαμούντι  
πότ' εκείνοι, πότε τούτοι.

Το Ρωμαίο το δόλιο  
τόρ' ημάξανε σ' το σφόλιο,  
και με τής τερτσουριαίς  
τόσπασαν ή κλεφτουριαίς.

Η καυμένη ή Ρωμηοσύνη  
έχει τόση καλосύνη  
για καθένα τζογαδόρο.

Κι' όμως χάν' ή κακομοίρα  
με τ' ασημί, με τήν λίρα,  
και με τόν λιμοκοντόρο.

Η καυμένη μας ή ράτσα,  
όπου καμαρώνεται,  
πότε τέρτσικ, πότε φάτσα,  
πότε δέν πληρώνεται.

"Αη-Βασίλης έρχεται να ξανατραγουδήση,  
να μ'ες καλοκαρδίση.

"Αη-Βασίλης έρχεται χαρούμενος να π'η  
τήν νέα προκοπή.

"Αη-Βασίλης έρχεται... καλώς να μ'ες κοπιάση  
μαζί με τήν Ανόρθωσι, που θα μ'ες ξεντροπιάση.

"Αη-Βασίλης προχωρεί,  
και διοργανώσιν βαρεϊ

χορές οργάνων μας πνευστών κι' οργάνων μας έγχορδων,  
κι' ή νέα ψάλλεται Διπλή των ιδιικών μας Λόρδων.

"Αη-Βασίλη, δειξε μας και πάλι τήν σπουδή σου,  
και μίλησέ μας γελαστός,  
καλόκαρδος κι' άκουμπιστός  
άπάνω σ' το ραβδί σου.

Για π'ες μας σε παρακαλώ σε δύο λόγια μόνο  
πώς τούς εύρηκες τούς Ρωμηούς με τόν καινούριο χρόνο;  
Σου φαίνεται πως άλλαξε το πρώτο των κεφάλι,  
κ' αν έδω μένει πάλι;

Δέν σου φαίνεται σε τούτους, που σκιρτούν περιχαρείς,  
άλλαγή πως ήλθε απ' ούρα,  
ή τα λόγια των και τώρα μπουμπουλήθραις τα θαρρείς  
και του μπάρμπ' Αλέξη χάπια;

Τάχα δρᾶσιν νέου κράτους  
με τούς νέους άσυρμάτους  
θ' άναγγείλης του Μακρόνη;

Η σ' αν πριν με' λευθεριά  
θα κυττάς τήν κλεφτουριά  
μακρῶς ν' άμακῶνη;

"Ελα π'ες μας τι θα γίνη  
και σ' αυτή τή Ρωμηοσύνη,  
στρώσε δ' σ' το φαγοπότι.

Κτύπησέ μας τήν ροκάνα,  
πέταξε με γεωπλάνα  
του γεωχαρούς Αρνηώτη.

### "Αη-Βασίλης τραγουδεί άκουμπισμένος σ' το ραβδί.

Καλώς σ'ες βρήκα πάλι  
μ' αλλοιωτικό κεφάλι.  
Κι' εγώ σ' της Ανόρθωσης το φαγοπότι κάθισα,  
έφέτος τούς Ρωμηούς κι' εγώ πολύ τούς έσυμπάθησα.

Εφέτος καθώς έλλοτε κι' εγώ δέν τούς μακλῶνω,  
μήτε τούς φασκελῶνω.  
Τα φάσκελα, που τρώγανε σε χρόνια περασμένα,  
δέν είναι τώρα σ' το λαδῆν για αὐτούς σημειωμένα.

Κλείνουνε με τόση φούρια  
τα τεφτέρια τα παληά...  
τῶρ' ανοίγουνε καινούρια  
με χορούς και με βιολιά.

Για τήν νέα τήν πατρίδα  
τι κατᾶστιχα σ' το μέλλον,  
που δέν θα χουν και μερίδα  
καθώς έλλοτε φασκελῶν.

Τούς Ρωμηούς τούς χαιρετῶ  
κι' ὅλο τούς χειροκροτῶ,  
γιατί σήμερα κι' εκείνοι  
θέλουν κάτι τι να γίνη.

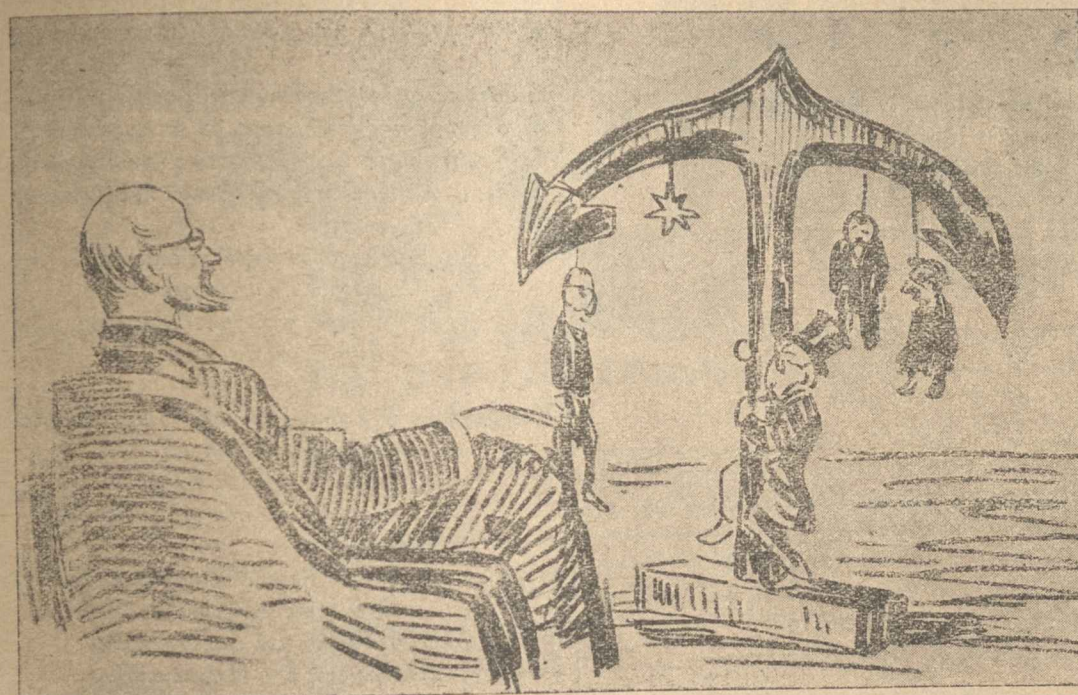
"Στήν Ανόρθωσι καθάλα  
τῆς ρεμούλας κι' ὅλα τᾶλλα  
τα γνωστά των ρεμπελιά  
τα θαρρῶνε ξεχασμένα  
σε κατᾶστιχα κλεισμένα,  
σε κατᾶστιχα παληά.

Κλείστε τα παληά τεφτέρια,  
χάρης για καμπόσα χέρια,  
που χ' ωθήκανε τρανά  
σ' τόν κοινό τόν κορβανᾶ.

Χάρης σήμερα σ' εκείνον και σε τούτον τόν σεμνό,  
που μ'ες βλέπει περιλύπως,  
χάρης για τόν άχαμνό,  
που κανε κοιλιά με λίπος.

Εφέτος τούς Ρωμηούς κυτῶ  
και σ' ὅλα τούς επικροτῶ.  
Εφέτος τούς βλέπω να σφαλούν  
κάθε παληό τεφτέρι,  
κι' άκούω τέτοια να μιλῶν  
σ' τόν καπετᾶν Λευτέρη.

"Όσα κι' εμείς εφτελάσαμε νᾶναι καλᾶ φτελασμένα,  
ὅσα κι' εμείς εκλέσαμε νᾶναι καλᾶ κλειμμένα.  
Και συ με τήν Ανόρθωσι μὴν πέρνης τόση φῶρα,  
φανοῦ Ρωμηός επιεικής  
επιεικούς πολιτικός,  
και τα παληά συχώρα.



Τήν καρδιά μας μή χαλᾶς  
κι' ἄστα τῶρα τα γεινάτιχα,  
κανε λίγο πῶς σφαλᾶς  
και ταῦτά σου και τα μάτια.

Περασμένα ξεχασμένα,  
τήν Ανόρθωσιν εὐφῆμει,  
ξεχαστα τα συχμένα,  
αἰώνια των ή μνημῆ.

Σ' ὅλους σήμερα συγγνώμη  
ᾶς δοθῇ για μπωναμάς,  
αὐστηροὶ Δρακόντων νόμοι  
δέν ταιριάζουνε σ' ἐμᾶς.

Άφετε Δρακόντων νόμους να τούς προσκυνῶν ἄλλου,  
πλὴν ποτέ σας μὴν ξεχνᾶτε  
πῶς οἱ πρώτοι Σπαρτιάται  
έχουν λείψει πρὸ πολλοῦ.

Μεγάλην θλίψιν και πολλήν το παρελθόν μου φέρει,  
ὅμως ἐλπίζων σ' το παρόν  
βλέπω τόν μέλλοντα καιρόν  
με τα κρυστάλλινα γαλιᾶ του καπετᾶν Λευτέρη.

### "Αη-Βασίλης φετεινός σαλπίζει μέγα γεγονός.

Σκορπίζω τράπουλας χαρτιά  
με χίλια δῶδ' σπολλάτη...  
ξέρω πῶς ἔκαψε φωτιά  
και το τρανό Παλάτι,  
κι' εφέτος πάλι μπάλος  
δέν θα γενῇ μεγάλος.

Βλέπω σπαθιά του κρεβάτιου  
και χορευτάς μεγάλους  
να λαχταροῦν για Παλατιῶ  
ἀλισμονήτους μπάλους.

Πρωτοχρονιάτικη βραδεῖα,  
πλὴν σε χορῶν σκλόνια  
δέν βλέπω τῆς βροντῆς παιδιᾶ,  
τῆς ἀστραπῆς ἐγγόνια.

Εφέτος πάει κι' ο χορός,  
έφέτος πᾶν τᾶστεῖα,  
έφέτος χρόνος σοβαρός  
κι' ἀπὸ χορούς νηστεῖα.

Πρωτοχρονιάτικη βραδεῖα,  
που θέλει γλέντι, μπάλο,  
πλὴν δέν άκούω τσιμουδιά  
σ' τ' Ανάκτορα και σᾶλο.

Εφέτος ὅλα δίλημμα,  
και μήτε χειροφίλημα,  
μήτε χορὸ δέν έχει.

Κι' ή κοκκαλιάρα κι' ή δαντού  
θα συζητῇ για τόν Έντοῦ,  
και για στρατῶν στελέχη.

Κυτᾶζω και τ' Ανάκτορα... θ' ανορθωθῶν και τούτα...  
κι' εφέτος σκότος κι' ἔρημιά,  
μήτε χορευτά και μᾶλᾶ  
θα χάσῃ το ροδάκι της καθὼς ή Σταχτοπούτα.

Εφέτος πᾶν ἀρώματα χορευτῶν εὐώδη,  
τόσα κανκᾶν και ψι ψι ψι,  
και κάμποσοι μες σ' το ταῦ  
χορεύουν με' ένα πόδι.

Εφέτος για τήν Ανόρθωσιν κι' αὐτός κι' εκείνος ρέβει  
και πόθον κρύβει μύχιον,  
Εφέτος με τήν Ανόρθωσιν ο Κρητικός χορεύει  
τῆς Κρήτης τόν πυρήχιον.

Με τούτον κόσμος εὐθυμᾶ,  
και γίνεται περιτομή  
κάθ' εὐγενοῦς κυρίου  
και κάθε πρώτου λειτουργοῦ  
διὰ χεῖρὸς θαυματουργοῦ  
Κρητὸς Ελευθερίου.

### Βλέπει και μερικάς εἰκόνες πλαστικάς.

Με τόν καινούριο χρόνο τόν σοβαρό, τόν κρύο,  
μόνον εἰκόνες εἶδα



καθώς' στην έσπερίδα  
για τὸ Φθισιατρεῖο.

Εἰκόνα πρώτην πλαστικὴν εἶδα τὸν Κερκυραῖον  
ἐπαναστάτην φλογερὸν τῶν Κρητικῶν ὁρέων.  
Ἀφίνει πλὴ τῆς ἄψογας, τῆς στρουγγαῖας, τὰ κοπάδια,  
τὴν Ρόπα καὶ τὰ λάδια,  
καί' στὰ βουνά της στέκει  
μὲ βροντερὸ τουφέκι.

Εἰκὼν δευτέρα πλαστικὴ... 'στῆς κορυφαῖς ἀπάνω  
τοῦ γέρο-Ψηλορείτη  
ὁ Θεοτόκης προσκαλεῖ καὶ τὸν ρεπουμπλικάνο  
ν' ἀνάψουνε τὴν Κρήτη.

Θέαμα τρίτον.... γίνεται καὶ ὁ Μῆτσος Κρητικὰτσι  
μ' ἓνα παλῆρὸ Γκραδάτσι,  
καὶ τρίζουνε τὰ δόντια τῶν τὰ δυὸ τὰ παλληκάρια,  
καὶ ἀστράφτουν καὶ βροντοβολοῦν,  
καὶ τοὺς προστάτας ἀπειλοῦν  
ἀπὸ τῆς Ἰδης τὸ βουνὸ καὶ ἀπὸ τὰ Μπουτσουνάρια.

Εἰκὼν τετάρτη πλαστικὴ...  
στέκουν οἱ νέοι Κρητικοί,  
καί' στὴν Εὐρώπῃ σκούζουνε μὲ κόκκινο ζωνάρι:  
διάλε τσῆ πεθαμμένοι σου, διάλε τσ' ἀπομεινάρου.

Καὶ πέμπτ' εἰκὼν... ὑπὸ σκιὰν πολεμικοῦ λαβάρου  
καὶ οἱ δυὸ τὸν Ἐρωτόκριτο διαβάζουν τοῦ Κορνάρου.  
Τάγμαθες, Ἀρετοῦσα μου, τὰ θλιβερά μαντάτα;  
ὁ Κόντες σήμερα καὶ ἐγὼ  
περνοῦμε μόνο μ' ἓν' αὐγὸ  
καὶ μὴ ξερῇ πατάτα.

Ἐδγα, σπαθί μου, μὲς' ἀπὸ τῆ θήκη,  
καὶ σὺ, λαμπρὸ τουφέκι, σκόρπα φρίκη,  
νὰ πέσουν κάτω τὰ σκυλιά  
καὶ τοῦ Λευτέρη τὰ γυαλιά,  
καὶ νᾶλθ' ἡ κάθε στάνη  
'στῆς δούλας της τῆς πρώταις,  
καὶ ἡ Δύσις νὰ τὰ χάνη  
μὲ τῆς δικάς μας νόταις.

### Μιποναιμάδες μας καὶ εὐχαῖς, ὁποῦ πέφτουν σὰν βροχαῖς.

Ὅλος ὁ ξένος ὁ ντουμῆας  
πρὸς τοὺς Ρωμηοὺς κυττάζει,  
μὲ δένδρο τῆς Πρωτοχρονιάς  
καὶ ὁ Κρητικὸς γιορτάζει.

καὶ τοὺς παλῆρους τοὺς ἀρχηγούς τοὺς πολυδοξασμένους  
τοὺς ἔχει' στὰ κλωνάρια του γιὰ δῶρα κρεμασμένους.

Μὲς' στ' ἄλλα δένδρα τὰ πολλὰ συντροφικὴ προβάλλει  
δένδρο πρωτοχρονιάτικο τοῦ Κόντε καὶ τοῦ Ράλλη,  
δένδρο μεγάλο τῆς ἐλῆας, δένδρο κορδοναφόρο,  
καί' στὰ κλωνάρια του κρεμοῦν τὸν Κρητικὸ γιὰ δῶρο.

Δένδρα πρωτοχρονιάτικα  
ὡς εἶδος ἀνοιξιάτικα,  
καὶ δένδρα πάλιν ἄλλα  
μὲ μὴ παλῆρὰ κουφάλα.

Δένδρο, ποῦ' στὰ κλωνάρια του μαυρίζουν κληλακούδαις  
καὶ γύρω του χορεύουνε λογῆς λογῆς ἀρκούδαις.

δένδρο ποῦ παρασάπισε, δένδρο ποῦ θέλει σκάψιμο,  
καὶ ἀπὸ τὴν ρίζα κόψιμο καὶ ρίζιμο καὶ κάψιμο.

Δένδρο καινούριο, πράσινο, γεμάτο μὲ χυμούς,  
δένδρο, ποῦ χύνει βάλσαμο σὲ πόνους καὶ καύμους,  
δένδρο, ποῦ' στὰ κλωνάρια του γλυκολαλοῦν πουλιά,  
δένδρο, ποῦ θέλει πότισμα Λαοῦ καὶ Βασιλῆα.

Δένδρον ἀρχαίας ἐποχῆς  
μὲ φύλλα μαραμμένα  
καὶ μὲ πρωτόκολλ' ἀποχῆς,  
δίχως καρπὸν κανένα.

Καὶ δένδρον ἀγλαόκαρπον, καὶ δένδρον περιούσιον  
ζωῆς, ἀναζυμώσεως,  
ποῦ θ' ἀποφέρει πλούσιον  
καὶ τὸν καρπὸν τῆς γνώσεως.

Εὐχαῖς σήμερα καὶ δῶρα δίνω μ' ἓνα καὶ ἄλλο χέρι,  
ἀγκυραῖς γιὰ τὸν Λευτέρη,  
δίνω σ' ὅλους σεβασμὸ γιὰ τεμένη τίμια,  
δίνω' στὸν Ἀλεξάνδρῃ δρὸ Πανεπιστήμια,  
νὰ μὴν ξέρῃ σὲ ποῖο πρῶτο νὰ κουρνιαχτῇ μὲ τὸ δόρυ  
τοῦ Διὸς ἡ θεία κόρη.

'Στὸν Κορομηλᾶ νὰ πάρῃ  
Πρεσβευτοῦ καινούρια θέσι,  
καὶ' στὸν Πρεσβευτῇ Γρυπάρῃ  
τοῦ Ριφᾶτ Πασσᾶ τὸ φέσι.

Εἰς τὸν Ρέπουλη νὰ λύνη κάθε κάζο τραντακτό,  
καὶ Ἰγουργεῖο' στὸν Μπενάκη μ' αὐζόντ' ἀριθμὸν ὀκτώ,  
Εὐχομαι διπλῇ τὴν γνῶσι' στὴν Διπλῇ Βουλῇ τὴν νέα,  
καὶ ἄλλο νέον Ἰγουργεῖον μ' αὐζόντ' ἀριθμὸν ἐνέα.

'Στοὺς τσελιγκάδες τοὺς παλῆρους μὲ τῆς σπασμέναις γαλλί-  
[τσαις]

χαρίζω σαλιγκίτσαις,  
νὰ τῆς φρεσὺν σὰν βλέπουνε τὸν καπετὰν Λευτέρη  
νὰ τρώῃ μὲ τὸν Βασιλῆα καὶ μ' ὅλο του τᾶσκέρι.

'Στοὺς κηλογέρους εὐχομαι λαγούς μὲ πετραχήλια  
καὶ νὰ μὴν ἐλαττώνωνται μοναστηριῶν κονδύλια,  
ποῦ μόλις ἐκατὸ δραχμαῖς τοὺς φθάνουνε τὸ χρῶνο  
γιὰ κάτι βδέλλαις μόνο.

Εὐχομαι κατανάλωσιν τοῦ γαλακτοῦ τοῦ μαύρου,  
καὶ ἄσπρη ζωὴ χωρὶς καύμους,  
ποῦχει τοῦ κυκνοῦ τὸν λαμό,  
τὴν δύναμι τοῦ ταυροῦ.

Εὐχομαι δένδρα' στοὺς Ρωμηοὺς ἀνθήσεως ἀφθάνου...  
ἀρχιμηνιὰ καὶ ἀρχιχρονιά... σπολλάτην, καὶ τοῦ χρόνου.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,  
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τῶν Παίδων ἡ Διάπλασις σκιοτᾶ χρυσοδεμένη...  
δαφνοστόματος ὁ δρόμος τῆς,  
καὶ ὁ νέος πάλιν τόμος τῆς  
κειμήλιον καὶ μιποναιμὰς πολύτιμος θὰ μὲνη.

Ἐορμαῖς τῶν Κυριῶν... μετὰ σειράν ἀγώνων  
τὸ σθένος συνεπλήρωσεν εἰκοσιπέντε χρόνων.  
Ἐσ' ὃ συγχαίρει τὴν Παρρὲν θεομῶς καὶ ὁ Φασουλῆς,  
καὶ τὴν φορτόνι μ' εὐσημία καὶ ἐπαίνους δαψιλεῖς.